

de Herbergkrant

EDITIE 7 ■

20 JANUARI 2011 tot 17 FEBRUARI 2011

07

In deze editie:

■ PAGINA 3

'We zijn mensen, geen dieren.'
Bulgaar Yanko Yankov bemerkt
dat de discriminatie in ons land
toeneemt.

■ PAGINA 4

De 9-jarige Dylan Eikelboom
weet wel wat hij zou doen als
hij dakloos wordt. 'Dan ga ik bij
mama wonen!'

■ PAGINA 7

In Enschede blijft iedereen mee-
doen. Werkontwikkelorganisatie
Surplus in Enschede timmert al
vijftien jaar aan de weg.

■ PAGINA 8

Volle bak bij de WRZV Kerstavond.
Meer dan 300 mensen, waaronder
veel kinderen, deden zich tegoed
aan de heerlijke stampotten.

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 16.000

Verkoopprijs
€ 1,50
waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

Verka Iwanowa Dimitrowa:

**'Het zou fijn zijn als
we hier normaal werk
konden zoeken'**

■ **PAGINA 13**

Beste Herbergkrantkopers,

■ Een nieuw jaar, een verse Herbergkrant. Met deze keer onder andere aandacht voor de Roma. Wat beweegt hen, waarom komen ze naar Nederland? Hoe zit het allemaal? U leest het allemaal in deze editie. En als u vragen hebt, bel gerust. Wie weet, weten wij het antwoord! Laatst belde er ook een mevrouw die meer wilde weten. Ze vertelde dat ze het toch wel lastig vond om te bepalen hoe ze om moest gaan met straatkrantverkopers en accordeonspelers. Ze wilde graag weten hoe het zit, waarom deze mensen hun geld verdienen met de verkoop van Herbergkranten, en niet op een andere manier. Het leuke van deze mevrouw was dat ze open stond voor antwoorden. Ze belde niet om te mopperen of om enkel en alleen haar mening te geven, ze luisterde echt, ze liet de informatie op zich inwerken en was bereid om eventueel haar visie te herzien. Dat is prachtig. Vooroordelen hebben we allemaal, vaak zelfs zonder het te weten. Dat is ook niet erg, het is gewoon heel moeilijk om volkomen open en blanco een situatie of een gegeven te benaderen. Wat wél jammer is, is koste wat het kost aan die vooroordelen vast te houden, ook al blijken ze niet te kloppen.

Vooroordelen worden vaak veroorzaakt door onwetendheid, gebrek aan kennis. In de Herbergkrant willen we openheid van zaken bieden. Wat schuilt er achter die tandenloze man die altijd mompelend door het park loopt? Hoe zit het met die armoedige vrouw die altijd zo schichtig een flesje bier bij de supermarkt koopt? Wat beweegt die Bulgaarse die altijd bij het winkelcentrum kranten staat te verkopen? De Herbergkrant is een podium voor al deze mensen en ook voor diegenen die proberen de situatie voor deze mensen te verbeteren. Waarbij het niet gaat om medelijden, maar om respect. Wie weet wat voor verhalen achter al die mensen schuilen, krijgt meer inzicht en inzicht leidt tot begrip. Want ter verduidelijking voor al die mensen die mopperen op ‘die verwaarloosde zwervers’, ‘die vervelende bedelaars’, ‘die lastige zigeuners’, ‘die halve zolen’ en ‘die uitkerings-trekkers die gewoon aan het werk zouden moeten’: deze ‘lastpakken’ zouden het zelf ook graag anders hebben gezien. Nooit heeft een kind geantwoord op de vraag wat ie later zou willen worden: een dakloze. Toch? Geef ze een kans, daar aan die onderkant van de samenleving. Maar goed. Dat doet u als Herbergkrantkoper natuurlijk al! Door het kopen van de Herbergkrant! Door even stil te staan bij de medemens. Onze dank is groot. Wij wensen u veel leesplezier!

De Herbergkranters

Volg de Herbergkrant op Twitter!

twitter

twitter.com/
daklozennieuws

Colofon

■ **ALGEMEEN**

De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winstoogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de Daklozenpot van Stichting de Herberg. De Herbergkrant verschijnt elke derde donderdag van de maand. Oplage: 16.000.

■ **DISTRIBUTIE VAN DE HERBERGKRANT**

WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle, telefoon 038-4226129. De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas.

■ **VERKOOP**

De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper.

■ **BIJDRAGEN**

Wilt u bijdragen aan de Daklozenpot van De Herberg? Maak uw bijdrage over op bankrekeningnummer 10 66 81 621 t.n.v. Stichting De Herberg, o.v.v. Daklozenpot Herbergkrant.

■ **CONTACT**

(redactie, adverteren en overig):
info@herbergkrant.nl / tel. 038 – 4653244
www.herbergkrant.nl
Postadres: Herbergkrant, WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

■ **INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE**

Joop van Ommen en Marijke Mosterman, Magnolia Journalistieke Producties

■ **REDACTIE EN REALISATIE**

Wiebe Dijkstra (teamcoördinator Herberg), Arie Steenberg (distributie), Cristien van Heugten, Jouko Hoeksema, Han van Zuidam, Jelte Posthumus, Gerard de Goede, Wichert aan het Rot, Olle.

■ **Creatie en Drukwerk**

Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders, de inzenders en C!FAS B.V. Meppel.

Yanko en zijn gezin voelen zich thuis in Nederland, maar worden gediscrimineerd

‘Wij zijn ook mensen, geen dieren’

Regelmatig komt Yanko Yankov naar de Zwolse WRZV-hallen, waar de Herbergkranten gedistribueerd worden.

Niet om ze voor zichzelf te kopen, dat is niet nodig: Yanko is twaalf jaar geleden als Roma-Bulgaar naar Nederland gekomen en heeft nu een eigen klussenbedrijf.

De kranten zijn voor zijn oom Alexander en tante Tamanouschka. Zij kunnen niet leven van de 66 euro pensioen per maand die ze in Bulgarije krijgen. Daarom verdienen ze in Nederland wat bij.

■ ‘Bulgarije is een heel mooi land om te zien, met bergen en zee en alles, maar het is er niet goed om te leven’, vertelt Yanko. ‘De bestuurders denkt niet aan het volk, maar alleen aan zichzelf. In een week tijd besluiten ze om hun eigen salarissen te verhogen en te bezuinigen op de pensioenen van de ouderen. Oom Alexander en tante Tamanouschka hebben samen 66 euro pensioen in de maand. Daar moeten ze alles van betalen: de huur, de vaste lasten, eten, alles. Dat kan natuurlijk nooit. Daarom zijn ze hierheen gekomen. Ik help mijn oom.’

Yanko kwam in 1999 alleen. Toen hij werk en een woning had gevonden kwamen zijn vrouw en dochter ook naar Nederland. Inmiddels hebben ze nog een dochter. ‘Ze zijn nu elf en zes jaar. De oudste gaat volgend jaar naar het voortgezet onderwijs. Ze wil architect worden’, vertelt Yanko trots. ‘Het leven is hier beter dan in Bulgarije. Het gaat goed met mijn gezin, met mijn werk. Het is alleen jammer dat we zo gediscrimineerd worden. Een buurman heeft mij onlangs bedreigd waar mijn dochters bij waren. Ik belde de politie, maar die deed niets. Terwijl als het andersom geweest was, het waarschijnlijk wel anders was gegaan.’ De discriminatie wordt de laatste jaren erger, constateert Yanko. ‘Toen ik hier in 1999 kwam waren de mensen heel aardig. Ik heb de taal en de cultuur geleerd van mijn opdrachtgevers en collega’s. Elke

keer namen ze de tijd om me woorden te leren, te verbeteren en Nederlandse gewoonten uit te leggen.

Daar was ik heel blij mee, ik ben ze nog steeds dankbaar, het was een heel goede tijd. Er was helemaal geen sprake van racisme of discriminatie. Alles wat ik geleerd heb, heb ik op de bouw geleerd. Nog steeds kan ik goed opschieten met mijn opdrachtgevers, we komen afspraken na, ik heb nooit problemen. Maar de laatste vijf jaar ongeveer, verslechtert de situatie in het algemeen, op straat, in je eigen leefomgeving.

Dat is heel erg jammer, want we vallen gewoon niemand lastig.’

Yanko voelt zich intussen wel helemaal Nederlander. ‘We waren in 2008 op vakantie in Bulgarije en ’s nachts begon mijn dochttertje te huilen, ze was toen vier. We vroegen wat er was en toen zei ze: ik wil naar huis! Ze had heimwee. Kijk, mijn kinderen zijn helemaal echte Nederlanders.’ Terug naar Bulgarije wil hij niet. ‘Het is daar heel corrupt. Twee jaar geleden werden we gebeld door mijn schoonvader. Het ging niet goed met hem, hij vroeg of we konden komen. Hij betaalde gewoon ziekteverzekering, maar hij werd niet geholpen. Toen heb ik de dokters geld gegeven waardoor ze allemaal heel erg hun best deden. Maar we moesten terug naar Nederland omdat de kinderen weer naar school

moesten. Een paar weken later werden we gebeld. Mijn schoonvader was overleden: het geld was op. Verschrikkelijk. Mijn vrouw is tijden overstuur geweest. En hij was nog wel verzekerd! Het is toch niet normaal!’ Volgens Yanko zijn er ongeveer een half miljoen zigeuners in Bulgarije, ongeveer 80% is christelijk en 20% is islamitisch. ‘Ze worden daar ook heel erg gediscrimineerd. Ik ben zelf gediplomeerd schilder en stukadoor, maar ze nemen liever een ongediplomeerde Bulgaar in dienst, dan een gediplomeerde Roma als ik.’

Volgens Yanko zou het Europees Parlement zich druk moeten maken over het wanbeleid in Bulgarije. ‘Het is echt niet normaal daar. De zigeuners worden heel erg opgejaagd, ze kunnen nergens terecht. Ook niet in andere landen, kijk eens naar wat er een paar maanden geleden in Frankrijk is gebeurd.’ Hij heeft wel een advies aan de Roma. ‘Het probleem van de zigeuners is hun tradities. Ze trouwen heel jong, meisjes zijn nog maar 13 of 14 en de jongens een jaar ouder misschien, en ze krijgen meteen kinderen. Mijn advies aan alle Roma is: vergeet je eigen traditie. Ga naar school, volg een opleiding en pas je aan. En mijn advies aan de Nederlanders is: stop met discrimineren. Vergeet niet: wij zijn ook mensen, geen dieren.’

COLUMN JOOP VAN OMMEN, GRONDLEGGER VAN DE HERBERG

In de mensen een welbehagen?

■ Het is januari, de tijd van beste wensen, goede voornemens en vooruitblikken. Maar ik wil toch nog even terugblikken. Want met kerst gebeurde er iets, wat ik in dit mooie, beschaafde land van mogelijkheden niet voor mogelijk had gehouden. Op eerste kerstdag werd ik gebeld door portier Wim van De Herberg. Wim is een man met een groot hart, die niet alleen gewoon zijn werk volgens de regels doet, maar altijd *nét* iets meer. Hij heeft gevoel voor de mensen die daar wonen en zet zich er met hart en ziel voor in. 'Vati is hier al twee nachten niet geweest', vertelde hij me. 'We hebben twee keer met de politie gebeld, maar die weet ook nergens van.' Ik schrok. Vati, de zwaar gestoorde man die alleen maar met zijn deken om in zichzelf loopt te mompelen, geen vlieg kwaad doet en nergens iets van begrijpt, kon daar wel ergens in de bittere kou onder de sneeuw liggen dood te gaan. Ik moest op de een of andere manier de bevolking inschakelen, misschien had iemand hem gezien. RTV Oost bracht het bericht meteen.

Een paar uur later werd ik gebeld door een man die in detentie had gezeten. Hij vertelde dat hij had gezien dat Vati werd opgepakt door de politie. Even later belde de politie naar RTV Oost, om te vertellen dat Vati bij hun in de cel zat, opgepakt wegens uitstaande bekeuringen. Ze belden naar RTV Oost, niet naar De Herberg. Daar moeten ze nog altijd een telefoontje krijgen. We hebben die bekeuringen gevonden, onder zijn bed in De Herberg. Ongeopende enveloppen die nooit nader bekeken zijn. Vati kan geen normale zin zeggen, laat staan dat hij kan lezen. Begrijpen is helemaal een stap te ver. Zijn wereldje bestaat uit een oppervlakte van ongeveer 500 vierkante meter. Vier straten met als begin- en eindpunt De Herberg. Maar daar hoort hij helemaal niet thuis. Hij zou liefdevol moeten worden opgenomen in een geschikte omgeving waar hij verzorgd wordt en wat warmte krijgt. Maar nee. Iemand vindt het nodig om hem met kerst op te sluiten, om dan vervolgens zelf met een zuiver geweten met de familie 'vrede op aarde en in de mensen een welbehagen' te zingen onder de kerstboom.

Mensen die gek zijn kunnen daar niets aan doen, zij zijn het ook liever niet, lijkt mij. Zo maak ik ook vaak mensen mee die stemmen horen, voortdurend dingen zien die er niet zijn en met zichzelf in gesprek zijn. Die mensen zijn fantastisch lief als ze hun medicatie gebruiken. Maar als daar een psychiater mee gaat experimenteren of er wordt niet goed opgelet of die medicatie wel gebruikt wordt, dan kunnen er hele nare dingen gebeuren. Het zou zo moeten zijn dat als je belt en alarm slaat, dat er actie ondernomen wordt. Maar in deze samenleving waar instanties nauwelijks met elkaar samenwerken en iedereen alleen maar met de financiën van z'n eigen toko bezig is, glipt er wel vaak iemand door. Ooit was het zo erg dat een schizofrene man totaal aan z'n lot over werd gelaten, ondanks dat ik elke dag met de zorginstelling aan de telefoon hing. Op een gegeven moment had de man zijn vriendin vermoord. Achteraf wilde men wel publiekelijk de excuses aanbieden, maar wat heb je daaraan. Het leed is al geschied.

Wat ik mij steeds meer afvraag in deze maatschappij: waar blijft de méns achter de politieman, achter de zorginstelling, achter de bureaucratie? Onfatsoenlijker dan wat er met Vati gebeurd is kun je het volgens mij niet maken. Hij zit nu 29 dagen in de cel. En als hij er uit komt kunnen ze hem volgens de wet Mulder zo weer oppakken. Dan denk ik: waarom gaan jullie bijvoorbeeld niet achter de smeerpapieren aan die tasjes uit de handen van oude mensen rukken. Dan denk ik: waar gaat het heen met deze wereld?

Ik wens iedereen een goed, gewetensvol 2011.

Dylan (9): 'Als ik dakloos was, ging ik bij mamma wonen'

■ De Herbergbewoners werden een paar weken terug, vlak voor kerst, allemaal verrast met een kerstkaart. Ze kwamen van de leerlingen van groep 5 en 6 van de Zwolse CBS De Morgenster. De negenjarige Dylan Eikelboom, kleinzoon van Herbergoprichter Joop van Ommen, overhandigde de kaarten.

'We gingen voor de arme mensen een kerstkaartje maken', legt Dylan uit. 'Voorop stond: 'prettige kerstdagen en gelukkig Nieuwjaar', en binnenin hebben we allemaal wat getekend. Ik had twee kerstbomen met lichtjes getekend, maar het was nog niet helemaal klaar omdat ik ook nog rekenen af moest maken.' In totaal waren er 72 kaarten voor de Herbergbewoners. 'Ze vonden het heel leuk in de Herberg en ze zeiden dankjewel en zo.' Ook Vati, de man met de deken die vermoedelijk uit Somalië komt en helemaal in zichzelf is gekeerd, kreeg een kaartje van Dylan. 'Ik heb hem een hand gegeven, maar ik denk niet dat hij er veel van snapte. Hij keek me heel verbaasd aan. Vati is wel zielig', vindt Dylan. 'Hij kan geen Nederlands praten en hij heeft ook bijna geen vrienden. En hij zit altijd op straat.'

Dylan is heel trots op zijn opa. 'Hij geeft altijd veel weg. Hij gaf elke dag vijf euro aan Vati, zodat die sigaretjes kon kopen. Ik krijg ook vaak cadeautjes van opa.' De Herberg vindt Dylan wel een mooi gebouw. Maar hij zou er niet graag wonen. 'Als ik dakloos was, ging ik bij mamma wonen', zegt hij vastberaden. 'Moeders zorgen voor hun kinderen. Maar misschien hebben de mensen in De Herberg geen moeders. Of misschien hebben die moeders ook geen geld.' Dylan weet wel wat hij zou doen als hij de baas van De Herberg was. 'Ik zou ze veel geld geven en veel eten en zo. En ik zou De Herberg mooi geel maken en rood en blauw. En iedereen kreeg dan een eigen kamer.' Ooit was Dylan op vakantie in Frankrijk. 'Toen zagen we heel veel zwervers onder een brug. Dat kan helemaal niet in Zwolle, omdat je hier De Herberg hebt.'

(Oud-)Herberabewoners vertellen...

EEN 45-JARIGE BEWOONSTER VERTELT...

'Ik heb veel verdriet in mijn hart. Ik heb een huis en persoonlijke bezittingen verloren. Mijn drie kinderen zijn bij hun vader. Als ik een huilbui heb, zoek ik een stil plekje of zuip me 'even' lam. Dat is mijn manier. In de Herberg voelde ik me opgelucht. Er ging een wereld voor me open. Daar merkte ik pas dat dingen niet altijd van jouw kant hoeven te komen. Het was een vreemdsoortig geluk.'

EEN 41-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Problematische jeugd, drank, drugs, gevangenis, depressie, de problemen stapelden zich op. Relaties, therapieën, begeleid wonen: ik hield het allemaal niet vol. Ze vonden me te lastig. Ik drink tegen de pijn, ik kan niet zonder. En toen kwam ik bij de Herberg terecht. Eerst was ik huiverig voor de junkies, maar die angst was ongegrond. Ik voelde me er uiteindelijk bovenal veilig.'

EEN 44-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Op een gegeven moment zat alles tegen. Eerst raakte ik m'n baan kwijt, toen m'n vrouw en kind en toen m'n huis. Ik ging eerst naar m'n zwager, en na een mislukte relatie heb ik een tijdje bij een vriend gezeten. Maar je wilt al je familie en vrienden ook niet voortdurend tot last zijn. Na een mislukte poging bij het Leger des Heils kwam ik in de Herberg terecht. Hier werd ik serieus genomen. Er werd naar me geluisterd, ik was er mens en geen nummer.'

EEN 30-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Op de afdeling acute psychiatrie in Raalte zeiden ze dat ik psychotisch was. Ik was ook in de war. Ik praatte in cirkels en werd verbaal steeds agressiever. Die opname werd een drama. Op een gegeven moment kwam ik in de resocialisatie terecht maar dat was ook niet echt succesvol. Ik raakte aan de coke, belandde op straat, kickte af, maar was nog steeds in de war. En toen kwam ik in de Herberg terecht. Het is een rare gewaarwording. Ineens zit je tussen de daklozen. Sterker nog: je bent er zelf één. Maar je kunt er heel goed aan je toekomst werken.'

EEN 32-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Na een ongelukkige jeugd en een zwerftocht langs familie en vrienden kwam ik in de Herberg terecht. Ik ben er geweldig opgevangen, maar het is natuurlijk niet iets waar je voor kiest. Het is wel het putje, daar wil je niet voor altijd blijven. Maar ik ben opgekrabbeld. Als is het heel zwaar, je moet gewoon proberen positief te blijven denken.'

EEN 59-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Ik pas hier niet. Het is allemaal een misverstand geweest. Ik ben vals beschuldigd, want ik zou mijn vader mishandeld hebben. Na een nachtje cel hebben ze me zonder geld bij de Herberg afgezet. Ze doen hier goed werk en de doelstelling is prima, maar voor mij is het te benauwend. Ik kan en wil er niet aan wennen. En dan te bedenken dat ik min of meer toevallig dakloos ben geworden. Dat is het ultieme bewijs dat de stap ontegenwoordig klein is.'

EEN 54-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Het waarom is niet uit te leggen. Ik kan niet even die knop omdraaien. Ik ben al te ver gegaan, ik heb me neergelegd bij het daklozenbestaan. Ik was verslaafd aan de heroïne, de cocaïne, het bekende werk. Nu zit ik zwaar aan de methadon. Pillen of afkicken werkt voor mij niet. Ik werd er hartstikke gek van. Hier wordt niet zo moeilijk gedaan. Ik hoef niet zo heel veel meer in het leven. Dit is de plek waar ik wil blijven.'

EEN 61-JARIGE BEWOONSTER VERTELT...

'Ik heb in mijn leven veel verwacht, maar dit nooit! Ik ben na dertig jaar huwelijk gescheiden en vrijwel meteen daarna kreeg ik last van onverklaarbare, maar ondraaglijke pijnen. Dokters konden niets vinden. En alleen alcohol hielp. Het is een spirituele pijn die je met spiritualiën moet verdoven. De Herberg beviel me. Ik zal nooit meer negatief over zwervers denken: ze lijden allemaal.'

EEN 45-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Ik ben een 'financiële dakloze'. Door onvoorziene omstandigheden stapelden de schulden zich op en had ik op een gegeven moment geen dak meer

boven mijn hoofd. Maar ik voel me niet thuis in de Herberg. Het is natuurlijk geweldig dat het er is, maar ik ben niet die klassieke dakloze met verslavingen en problemen. Ik zwerf niet over straat. Ik ben niet zichtbaar en ik ben niet lastig. Maar dat maakt me niet minder dakloos. Ik doe hier elke dag klusjes, maar ik wil dolgraag écht werken. Als ik de kans maar krijg.'

EEN 39-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Vijf jaar geleden kreeg ik steeds meer last van paniekaanvallen en zware depressies. Ik was heel gesloten, somber en moeilijk benaderbaar. Ik raakte mijn vrouw en kinderen kwijt. Ik ging alcohol en drugs gebruiken, raakte in de schulden en werd uit mijn huis gezet toen men de illegale wietkwekerij ontdekte die ik daar had. Een opname in de psychiatrie heb ik verprutst wegens onaanvaardbaar gedrag. Zo kwam ik in de Herberg terecht. De mensen hier zijn behulpzaam en hebben het beste met je voor. Als ik er aan toe ben wil ik de stap naar de maatschappij weer maken.'

EEN 60-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Toen mijn vrouw aan kanker overleed, ging het financieel gezien bergafwaarts. Mijn zoon en ik raakten ons huis kwijt en we hebben anderhalf jaar in tentjes gewoond. Uiteindelijk kwamen we in de Herberg terecht. De Herberg is er echt voor de mensen, hier zijn we geen uitschot! Iedere mand heeft wel een paar rotte appels, maar lang niet alle dak- en thuislozen zijn slecht. Wij kiezen hier echt niet voor. En mensen moeten niet vergeten dat de stap naar dakloos zeer klein is. Daar ben ik een perfect voorbeeld van.'

BUDGETMAALTIJD

Pikante speklapjes met witte rijst

Aantal personen: 4

Ingrediënten:

- 500 gram speklapjes
- 4-5 eetlepels zoete ketjap
- 1 eetlepel sambal
- 1 blokje vleesbouillon
- 300 gram rijst
- 3 stelen prei, in ringen gesneden
- Mespuntje kerrie

Bereiding:

- 1) Leg de speklapjes in een schaal. Vermeng de ketjap en de sambal en bestrijk hiermee de speklapjes.
- 2) Breng een pan met een liter water en het vleesbouillonblokje aan de kook en kook hierin de rijst volgens de aanwijzing op de verpakking gaar. Giet af en laat in afgesloten pan staan.
- 3) Verwarm twee eetlepels olie in een koekenpan en bak hierin de speklapjes aan beide kanten op middelhoge stand bruin. Voeg een paar eetlepels warm water toe en laat de speklapjes in circa 5 minuten per kant op een lage stand gaar stoven.
- 4) Roerbak met een beetje olie de prei en de kerrie ongeveer 5 minuten. Voeg de rijst toe en roerbak nog een paar minuten mee.
- 5) Snij de speklappen in repen en serveer bij de gebakken rijst.

Tips:

Lekker met gebakken uitjes - Gebruik roerbakgroente in plaats van prei
Je kan ook kip gebruiken - Ook lekker met kommer op zuur

Eet smakelijk!!!

De Herbergkoks van Conrad Catering

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.
Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party:
wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes.
Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten!
Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

CCC
ConradCatering
Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

COLUMN GERARD DE GOEDE

BESTUURSLID STICHTING SPORTHALLEN WRZV

Angst

■ Vanmorgen ging ik op de fiets naar mijn werk. Het was glad, dus moest ik voorzichtig fietsen, en ik vond het best eng. Ja, een beetje bang was ik wel! Een aantal jaren geleden ben ik een keer flink onderuit gegaan met de fiets. Het ging, zo van het één op het andere moment, ijzelen en om mij heen vielen meer mensen met de fiets. Ik sloeg net af en lag pardoes op de grond. Knie en broek kapot, heel vervelend! De schrik zat er echt in en die angst om te vallen helpt me nu om voorzichtig te fietsen. In die zin heeft ‘angst’ een functie, de functie om voorzichtig te zijn, de functie om schrap te staan voor onverwachte dingen die kunnen gebeuren. Gezonde en tijdelijke angst maakt dat we opletten, dat het lichaam klaar staat om in te grijpen. Om hard weg te lopen als er gevaar dreigt of om uit te kijken als we de weg oversteken. Als angst constant aanwezig is en de overhand krijgt, ontstaat er een probleem. In het voorbeeld van het fietsen zou dat kunnen betekenen dat ik niet meer zou durven fietsen. Of als mensen te bang zijn om de straat op te gaan. Dat heeft dus consequenties voor de mobiliteit, de vrijheid en het sociale leven!

Er wordt ook vaak gebruik gemaakt van de angst bij mensen, bij grote groepen. Zo zijn we tijdens de koude oorlog bang gemaakt voor de russen, terwijl achteraf blijkt dat zij helemaal geen normaal leger op poten konden zetten. En wat voor een nare dingen zouden er allemaal gebeuren als we niet voor de Europese grondwet stemden. Achteraf niets dus! En nu roept er weer iemand in de tweede kamer dat we Iran preventief moeten aanvallen, omdat anders de islam ons zal bedreigen. Eén ding is hier wel duidelijk: die man is zelf erg bang en roept door die angst hele rare dingen. Ik ben ervan overtuigd dat het overgrote deel van de moslims vrede en rust wil, wil liefhebben en hun kinderen in vrede wil zien opgroeien. Niet verschillend als ik het wil. En wie heeft er nu eigenlijk een geschiedenis in het opdringen van de wil of het geloof?

In mijn omgeving merk ik vaak dat mensen bang zijn voor daklozen en zwervers, voor de verkopers van de straatkrant en de Herbergkrant. Ook deze angst is onterecht. Ik zou zeggen: ‘koop eens een krant en praat even met de verkoper’. Je zult merken dat het heel gewone mensen zijn waarmee je een prima gesprek kunt voeren.

■ (On)gehoord

Eethuisje voor licht verstandelijk beperkten stopt na twintig jaar

Eethuisje ‘De Eethoek’ in Steenwijk sluit na twintig jaar z’n deuren. De huidige manager en kok stopt er mee, omdat hij een nieuwe heup krijgt. Het bijzondere restaurantje valt de laatste jaren onder Frion, de organisatie die in Zwolle en Noordwest Overijssel ondersteuning biedt aan mensen met een verstandelijke beperking. Omdat de manager dacht dat Frion het eethuisje zou voorzetten, had hij geen vervanger voor zichzelf gezocht. Maar Frion wil de mensen op een andere manier met elkaar laten eten, waarbij cliënten in kleine groepjes voor elkaar koken. Dat betekent het einde van een zeer speciaal restaurantje.

Bron: Wiebe

‘Iedereen blijft meedoen’

Daklozen opvangen is één ding. Ze met werk weer perspectief en een toekomst bieden is een tweede. Waar overal re-integratiebureaus komen en gaan, timmert de gerenommeerde regionale werkontwikkelorganisatie Surplus in Enschede al bijna vijftien jaar aan de weg. En het werkt. Negentig procent van de deelnemers krijgt het leven weer op de rails. Het geheim? ‘De mens staat centraal’, zegt directeur/bestuurder Jack ten Haaf. ‘En bij ons is dat geen loze kreet, Surplus is groot geworden door te dóen.’

Surplussers druk aan het werk op de Forelderij in Usselo

■ Stichting Surplus gaat ervan uit dat iedereen een bijdrage kan leveren aan de samenleving. Onder het motto ‘iedereen blijft meedoen’ heeft de organisatie in de loop der jaren een aantal projecten ontwikkeld voor de meest uiteenlopende mensen die wel een ondersteunend duwtje in de rug kunnen gebruiken. ‘Wij bieden onze medewerkers volop de gelegenheid om ieder op z’n eigen manier vooruitgang te boeken’, zegt Ten Haaf. ‘Elke stap vooruit is wat ons betreft succes.’ Op deze manier biedt Surplus sinds 1996 mensgerichte begeleiding voor een kwalitatief goede dienstverlening.

‘Wij zijn voornamelijk gespecialiseerd in mensen aan de rand van de samenleving, met een grote afstand tot de arbeidsmarkt. Op verschillende manieren bieden wij hun werk aan. Geen vrijetijdsbesteding, geen activiteitentherapie maar gewoon werk. En daarmee structuur en als het goed is zelf-respect en eigenwaarde.’

8+8+8

Surplus werkt met verschillende doelgroepen. ‘Je hebt mensen die hulp nodig hebben om weer aan een gewoon arbeidsproces kunnen deelnemen’, legt Ten Haaf uit, ‘maar je hebt ook de ‘never-nooit-meer-aan-de-bakkers’ die nooit meer aan het arbeidsproces kunnen deelnemen, maar die wel op andere gebieden vooruitgang kunnen bieden. Bijvoorbeeld op het gebied van problemen met schulden, justitie, wonen, verslaving, psychiatrische klachten en dergelijke. Wij kunnen hen helpen om weer grip op hun leven te krijgen, waardoor ze weer trots op zichzelf kunnen zijn.’ Het 8+8+8-uitgangspunt is hierbij leidend: acht uur werk, acht uur ontspanning en acht uur slapen per dag. Zo exploiteert Surplus met de medewerkers bijvoorbeeld de Forelderij (zie kader). ‘Normaliter is het moeilijk om daarvoor medewerkers voor het weekend te krijgen, maar onze doelgroep wil dat juist wel graag, om die structuur vast te kunnen houden en niet terug te vallen in oude patronen.’

Speekseloverleg

Surplus biedt maatwerk. ‘Bij ons staat de medewerker en het werk centraal. Dat roepen natuurlijk veel organisaties, maar bij ons voegen we daad bij woord’, zegt Ten Haaf. ‘Je hebt niks aan die speekseloverleggen waarbij alleen maar speeksel over de tafel gaat maar uiteindelijk niets gebeurt. Wij zijn pragmatische mensen die van aanpakken weten.’ De medewerkers worden niet meteen in het diepe gegooid. ‘We bouwen het zorgvuldig op. Ze kunnen bijvoorbeeld eerst drie maanden rondkijken en acclimatiseren, en daarna maken we in overleg een trajectplan. Als iemand op een dag knetterstoned op het werk komt, schoppen wij hem niet op straat, we sturen hem naar huis om z’n roes uit te slapen en de volgende dag nuchter terug te komen. We bieden ze altijd een kans.’ En het werkt. ‘Negentig procent van onze medewerkers heeft (weer) z’n draai gevonden in het leven.’

Niet zielig

Als het over daklozen gaat is opvang de eerste levensbehoefte, vindt Ten Haaf. ‘Maar daarnaast moet je de mensen ook een zinvolle besteding van het leven geven, anders blijven ze altijd maar in datzelfde destructieve patroon hangen. Als je ze daarentegen werk biedt, en dus vooruitzicht, geef je ze een goede kans om daar uit te komen.’ Er zijn maar weinig organisaties in Nederland die zo werken als Surplus. ‘Onze organisatie heeft geen knuffelgehalte, de medewerkers zijn niet zielig, maar hebben juist een meerwaarde voor de maatschappij. En het motiveert als ze dat ontdekken. Er zijn hier ook mensen gestart die nu weer gewoon aan het reguliere arbeidsproces deelnemen.’ Surplus is werkzaam in en rond Enschede, Almelo en Hengelo en is inmiddels een begrip in de wijde regio. ‘De mensen zien dat het werkt.’ Ten Haaf heeft Surplus mede opgericht en groot gemaakt. Zijn inspiratie haalt hij uit zijn mensbeeld. ‘Je leeft maar een keer en ik ben er stellig van overtuigd dat je het beste uit jezelf en uit de ander moet halen. Wie goed doet, goed ontmoet.’

De diensten van Surplus

■ De Creatieve Werkontwikkelorganisatie Surplus biedt arbeidsparticipatie, werkontwikkeling, en gefaseerde arbeidstoeleiding met de volgende diensten:

- **Kettingreactie** biedt mensen de kans hun afstand tot de arbeidsmarkt en de maatschappij te verkleinen. Dit vindt plaats op de Forelderij, een forellenvisserij en –rokerij met vele tuinen, een winkel en een theeschenkerij in Usselo. In dit project streven Stichting Surplus, Tactus, Domijn, Humanitas Onder Dak Twente, RIBW Twente en Gemeente Enschede naar een bundeling van zorg, hulpverlening en faciliteiten voor wonen en werken voor de mensen die nu nog aan de kant staan.
- **Partwerk/Klimopbanen** om bijstandsgerechtigden ‘arbeidsfit’ te houden: in opdracht worden burenhulpdiensten, zwerfvuil opruimen, onkruidverwijdering en dergelijke verricht.
- **Uurwerk** is voor mensen die door hun problematiek niet kunnen deelnemen aan een ander traject. Ze kunnen zelf aangeven wanneer ze willen werken, en krijgen hier een kleine vergoeding voor.
- **Participatievormen.** Mensen uit de meest moeilijke groep op het gebied van arbeidsparticipatie worden in ‘beschermde’ projecten zoals de Forelderij ondergebracht om zorgvuldig begeleid aan hun talenten en zelfrespect te werken.
- **Zenderen** is een locatie waar verslaafden met psychische problematiek (weer) in het arbeidsritme leren komen met de methodiek 8+8+8, acht uur werken, acht uur vrije tijd, acht uur slapen per dag. De kandidaten maken houten tuinmeubels, metalen kunstwerken etc.
- **Presentus** is een project samen met de RIBW voor onder andere mensen met een vorm van autisme. In dit project gaan zij aan de slag op het gebied van webdesign, computerreparaties, fotografie (bewerking) en allerlei andere overige werkzaamheden op en met de computer. Daarnaast biedt Surplus advies aan derden. Wegens de bewezen succesformule wordt de organisatie steeds vaker geconsulteerd.

WRZV Kerstdiner wederom zeer geslaagd

Een ultiem avondje uit

Een geslaagde avond, de avond van het Kerstdiner in de Zwolse WRZV-hallen voor daklozen en minima, op donderdag 23 december jl. Rond de 300 mensen waaronder vele kinderen, deden zich tegood aan de heerlijke stampotten, vlees, soep en toetjes. De Kerstmaaltijd kon plaatsvinden dankzij giften van betrokken medemensen, HANOS Zwolle, Beter Wonen Vechtdal en uit de opbrengst van de Herbergkrant.

■ 'Voor het eerst in twintig jaar vond het diner in een van de twee sporthallen plaats, in plaats van in het horecagedeelte boven. Reden: de jaarlijks toenemende opkomst. Initiatiefnemer Joop van Ommen, zijn vrouw en haar drie koks van Conrad Catering hadden het er druk mee. 'Je moet genoeg eten en genoeg ruimte hebben', zegt Joop. 'Ik zou niets erger vinden, dan dat ik mensen teleur zou moeten stellen.' Ook dit jaar hoefde dat gelukkig niet te gebeuren. Rond de 300 mensen, waaronder opmerkelijk veel kinderen, genoten van een weldadig feestmaal in een sfeervol ingerichte hal onder muzikale begeleiding van Vocal-group Eben-Haëzer uit Holtenbroek. 'Er zijn wel veel grote mensen, maar voor kinderen is het ook heel leuk', zegt de negenjarige Keylee. 'En het eten is heel lekker en de kinderen krijgen een knuffeldier van de Kerstvrouw.' Een van de gasten die aanschuift is Margreet. Ze heeft haar arm in een mitella. 'Ik verloor dit jaar mijn man en mijn woonplek', vertelt ze. 'Men heeft me overtuigd dat ik toch met kerst onder de mensen moet, dus daarom ben ik hier.' Ze veegt een traan weg. 'Ik ben er nog lang niet overheen. Maar je moet positief blijven, want je moet door.' Een eindje verderop zit een grote familie met veel kinderen. 'Wij komen hier nu voor het derde jaar', zegt een vrouw. Naast haar zit een moeder met een baby op schoot. 'Het is altijd gezellig, het eten is heerlijk en we worden respectvol behandeld.' Een geheel in kerstsferen geklede dame en heer laten zich het eten goed smaken. 'Ik kom elke woensdag naar het eetcafé hier in de WRZV-hallen', vertelt de heer die Gerrit heet. 'Ik ben pensioengerechtigd, maar het is moeilijk om rond te komen en bovendien zit ik niet graag altijd in m'n eentje thuis. Daarom kom ik hier al acht jaar elke woensdag. En vanavond is een ultiem avondje uit.' Het Eetcafé bestaat al meer dan vijftien jaar, is opgezet door kerken en wordt gerund door vrijwilligers. Een van die vrijwilligers is Tineke, die samen met Gerrit deze kerstavond viert. 'Gerrit vroeg of ik hem wilde vergezellen en dat doe ik graag', legt ze uit. De bediening was onder andere in handen van jongeren van de stichting BYou. Die stichting zet studenten en zwerfjongeren in bij trainingen aan bijvoorbeeld politie, brandweer en jongerenwerkers, maar ook bij andere activiteiten zoals het kerstdiner. Huub van BYou

serveert met vaardige hand drankjes. 'Ik zit bij de RIBW en woon met nog 14 andere jongeren in een begeleide woonvorm. Omdat ik geen daginvulling had, ben ik bij BYou gegaan. Ik ben er een week bij en voel me helemaal thuis. Volgens mij kan ik er veel van leren!' Studenten Steffie en Bart hebben veel plezier in hun stages. 'We hebben veel meer feeling gekregen met zwerfjongeren en daklozen. Al vanaf dag één waren onze vooroordelen verdwenen. We kijken met een opener blik naar de mensen, zonder vooraf al een mening te hebben. En verder is dit een prachtige avond! Volgend jaar weer!'

Aan alle medewerkers die hebben geholpen dat de 6 de editie van de Herbergkrant al weer is uitgekomen,

Mijn dank daar voor. Het is een mooie krant om van A tot Z te lezen. Zo heb ik gelezen dat Valerie elke avond helpt met het opruimen en de afwas. Cristien haar tips zijn ook goed. De gedichten, de columns, de verhalen, de verslagen: iedereen bedankt.

Mijn man en ik wensen jullie allemaal veel geluk en gezondheid in 2011.

An en Everhard

Ingezonden

Hallo Herbergkrant,

■ Deze maand heb ik voor het eerst de herbergkrant gekocht. Voorheen kocht ik ook wel eens de daklozen krant. Gewoon uit nieuwsgierigheid, maar ook om degene die hem verkocht een extraatje te geven. Vanuit mijn achtergrond ben ik altijd wel enigszins betrokken of geïnteresseerd in mensen die zeg maar op het randje van de samenleving leven. Even een korte beschrijving van mijn leventje: Ik ben opgegroeid in een gezin waar het normaal was/is om mensen te respecteren! Wie of wat ze ook waren, ze waren altijd welkom bij ons thuis. Zodoende heb ik vele verschillende mensen ontmoet. Er werd ons altijd voorgehouden dat je volgens de 'basis' regels van de bijbel moest leven. Dat, hoewel we niet echt een geloof of iets dergelijks aan hingen. De reden waarom ik er toe ben gekomen om te reageren is het volgende;

Een paar weken geleden werd ik aangesproken door een meneer in het winkelcentrum zuid. Hij had een soort pamflet bij zich en vroeg of ik de moeite wilde nemen om het te lezen. Het bleek een kort stukje uit de bijbel te zijn. In de eerste instantie schrik ik dan altijd een beetje omdat ik persoonlijk het niet prettig vind als ik op straat wordt gevraagd naar m'n geloofsovertuiging. Daarom was m'n eerste vraag aan die meneer welke geloofsovertuiging hij aanhangt. Verbazend genoeg vertelde hij dat dat er geen was maar dat hij eigenlijk gewoon het geloof op zich-

zelf wilde voortbrengen onder de mensen. Hij vroeg mij of ik geloofde en ik antwoordde dat ik in mezelf, van binnen wel geloofde. Vervolgens vroeg hij me het voort te zeggen en het pamflet onder de aandacht van andere mensen te brengen. Thuis gekomen ben ik het gaan lezen en in de loop van de volgende dagen ben ik me af gaan vragen wat geloof nu eigenlijk voor mij inhoudt. Voor mij betekent dat, dat ik een verslaafde hulp biedt met de weg vinden naar een kliniek. Zo ook met m'n eigen zoon die ernstige verslavingsproblematiek had. Hem stimuleren aan zichzelf te werken. Een complimentje geven aan de mensen van de methadon post. Ik heb gezien hoe ze werken en vindt dat echt een compliment waard! Een familielid helpen die in ernstige financiële problemen verkeerd, helpen de boel weer op de rit te krijgen door boodschappen te brengen, te stimuleren naar de hulpverlening te gaan voor hulp, en vooral in contact te blijven met degene om te laten voelen dat ze niet alleen staan! En dat is soms wel moeilijk omdat degene niet altijd doet wat je dan misschien verwacht maar dan zeg ik tegen mezelf: geef het tijd, mensen doen alles in hun eigen tempo. Een andere persoon helpen met praktische dingen toen zijn huis onttruimd ging worden toen hij in een kliniek verbleef om de lange weg van afkicken te gaan bewandelen. Nu gaat het goed met hem! Maar ook een praatje maken met een oudere bij de kassa of gewoon je burens gezegd zeggen.

Heb ik een kerstpakket over dan geef ik aan burens in de straat die het goed kunnen gebruiken. Een onverwachte gast een hapje eten geven ook al reken je daar niet op. Een buurtbarbecue organiseren om de buurt met elkaar te laten kennis maken. Eigenlijk de kleine dingen die voor ons allemaal zo belangrijk kunnen zijn in deze volgens mij zo afstandelijke maatschappij. En als ik dan de daklozenkrant of de herbergkrant lees, besef ik des te meer hoe belangrijk het is om juist die kleine dingen te kunnen doen voor andere mensen ook al ken je ze niet of nauwelijks. Dat betekent geloven voor mij.

Ik wens jullie dan ook een nog grotere oplage toe zodat steeds meer mensen kennis kunnen nemen van hetgeen jullie hebben te vertellen. En ik hoop dat mensen daardoor ook meer gaan nadenken net zoals ik in dit geval door die meneer van het pamflet ben gaan doen en daardoor me weer meer bewust ben gaan worden van juist de kleine dingen in het leven die belangrijk zijn voor mensen, vooral voor de mensen die op het randje van de samenleving leven.

Veel liefs en geluk voor het nieuwe jaar voor iedereen die een steentje bijdraagt aan de herbergkrant en ik hoop hem nog lang te mogen lezen!

Met vriendelijke groet,
Pamela Besteman

DE TRADITIONELE WRZV KERSTAVOND IN HOEVEELHEDEN VOEDSEL:

105 kilo aardappels • 10 kilo spekjes • 15 kilo boerenkool
• 18 kilo wortels • 10 kilo uien • 10 kilo zuurkool •
50 rookworsten • 45 liter groentensoep • 70 kilo ribbetjes,
25 kilo suddervlees • 12 kilo soepgroenten • 20 kilo appels
voor de appelcompote • 20 liter zelf gemaakte vanillevla
• 20 liter zelf gemaakte rijstepap • 5 kilo tutti frutti •
1675 drankjes • 375 kerstpakketten.

■ (On)gehoord

Baan voor zwerver met een gouden strot

Een dakloze uit Ohio die een hit is op YouTube, heeft begin dit jaar een baan gekregen als stadionomroeper bij basketbalclub Cleveland Cavaliers. De man is een beroemdheid op internet door zijn geweldige radiostem. De dakloze Ted Williams werkte vroeger bij de radio, maar belandde door alcohol en drugs aan lager wal. Wie hem wat geld gaf, werd getrekt op een typische radioaankondiging van hem. Het filmpje op YouTube trok de aandacht van de Cleveland Cavaliers. Williams kan daar nu een contract voor twee jaar krijgen als 'stem'.
Bron: RTLnieuws.nl

Ode aan Joop van Ommen

Voor de man
Die bijna alles kan
Hij doet alles voor ons
Nooit krijgt iemand de bons
Het begin is door hem gelegd
En daarmee is nog niets gezegd
Hij probeert alle zwervers bij elkaar te vergaren
Ook al rookt hij soms wel eens sigaren
De man die ons allemaal van de straat heeft gehaald
En er nooit van zijn leven voor wordt betaald
Zijn kinderen en zijn vrouw
Blijft hij altijd trouw
Hij gunt iedereen zijn geluk
Dan kan zijn leven niet meer stuk
Zijn vrouw maakt ons ook elke dag blij
Die komt kijken en maakt ons eten en dan voelen wij ons vrij
Alle gevoelens voor hem
Doen wij hier in de Herberg met één stem
We gaan niet voor dope
We doen alles voor Joop
Wij willen jullie allen bedanken
Zonder alle dranken
Wij hadden altijd onze hoop
En toen was er altijd nog onze Joop
Als ik wat terug kan doen voor ons voorbeeld
Dan hoop ik dat het niet veel scheelt
In ere van de man die dit mogelijk heeft gemaakt
En dat hij er maar nooit mee staakt

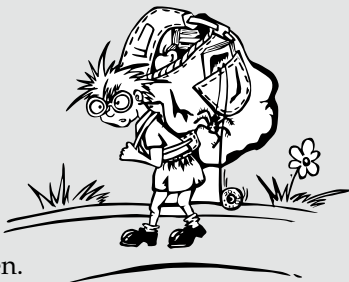
Liefde van iedereen!

Jouko

De rugzak van het leven...

....die krijg je gratis mee.
Soms draag je die gelaten.
Soms heel gedwee.
En als de rugzak licht voelt,
gevuld met leuke dingen.
Dan loop jij op je levenspad te fluiten en te zingen.
Ineens kan de rugzak zwaar zijn; opeens gevuld met ellende.
Zoveel meegemaakt; zoveel opgeslagen.
De rugzak is een bende.
De rugzak legen doe jij niet.
Jouw zware last blijf je dragen met al het verdriet.
En jarenlang voelt de rugzak zwaar.
Jarenlang voel jij je naar.
Dan zit jij met jouw zware last aan de rand van een oud bos.
En ineens het besef! Waarom laat ik niet los?
Waarom die rugzak niet opruimen en lichter maken?
Waarom bewaar ik oude zaken?
De rugzak wordt uitgemest met veel moeite en pijn.
Nu voelt hij lichter, nu voelt hij fijn.
Nooit meer zal hij nu te zwaar zijn.
En als hij weer zwaar wordt, dan worden er zaken uitgepakt.
Ik heb ze niet meer nodig, dus worden ze weggekwakt.
De rugzak is nu in evenwicht.
Niet te zwaar; ook niet te licht.

Ingrid Westrik

Cristien's Tips

In het novembern timer gaf Cristien al een aantal tips tegen kloven: in citroenmelisse getrokken kweepeerpitjes erop smeren, of oorsmeer, of uierzalf of gewoon een beetje melk. Maar toen had ze het over winterkloven in de huid. Wat te doen tegen die andere nare kloven? De kloof tussen politiek en burger? Dakbezitter en dakloze? Werkhebbende en werkloze? Mensen met psychische problemen en mensen die die niet denken te hebben? En zo?

Volgens Cristien zit de oplossing in een goed gesprek, in goede communicatie. Mijd niet de mensen die anders ogen dan jij! Ga juist met ze in gesprek! En in een goed gesprek gaat het niet om wat er GEZEGD wordt, maar om wat er GEHOORD wordt. Luisteren is van levensbelang! Luisteren, interesse tonen en openstaan voor de ander zonder vooroordelen.

TIPS OM GOED TE LUISTEREN:

Laat de ander uitspreken: onderbreek de ander zo min mogelijk. Stel eventueel open vragen, stuur het gesprek niet. Het is niet erg als er even een stilte valt. Geef de ander de kans z'n woorden en visie te formuleren.

Stel vragen en vat samen: zo kan je de ander duidelijk maken dat je inderdaad geluisterd hebt, en je kunt checken of je het goed begrepen hebt. Geef hierbij geen eigen mening

Luister met je hele lichaam: buig je geïnteresseerd naar de spreker toe, ga absoluut niet ongeïnteresseerd achteruit leunen. Kijk de ander aan en zeg af en toe 'ja', of knik. Probeer je echt te verdiepen in wat de ander te vertellen heeft, en probeer te reageren op je gevoel af.

En Cristien kan het weten, want Cristien is iemand die veel meer luistert dan dat ze praat.
Enkele andere wijze mensen over luisteren:

'Een debat is een veelal verhit gesprek waarbij twee mensen tegen elkaar praten en naar zichzelf luisteren.' Cees Buddingh

'Een mens heeft twee oren en één mond om twee keer zoveel te luisteren dan te praten.' Confusius

'Een vrij land herkent men daaraan dat niemand verplicht is te luisteren als de machthebbers spreken.' Carlo Franchi.

'Spreken is het vak van weten en luisteren het voorrecht van wijsheid.' Oliver Wendell Holmes

Cristien wenst u een open oor!

■ (On)gehoord

Nederland telt 18.000 daklozen

Voor het eerst in de geschiedenis is het aantal daklozen in Nederland geteld. Het zijn er 18.000, meldt het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). Het CBS heeft gegevens van opvangcentra gekoppeld aan de gemeentelijke basisadministratie. Bovendien is gekeken naar een lijst met alle daklozen die een uitkering krijgen en naar gegevens van verslavingscentra. Door alle gegevens naast elkaar te leggen en de 'overlap' te bepalen is een verborgen groep in kaart gebracht. Dit maakt niet alleen de volkstelling van 2011 betrouwbaarder, herhaling van het onderzoek over bijvoorbeeld twee jaar kan leren of het beleid effect heeft op de omvang van de groep daklozen.

Bron: ad.nl

Studenten beëindigen daklozen-statement voortijdig

Vijf dappere studenten van de Hogeschool van Amsterdam hadden het plan opgevat om tien dagen te overleven op een onbewoond eiland bij Almere. Zij wilden hiermee een statement maken voor de daklozen en minderbedeelden. Op 4 januari werden de vijf op het eiland afgezet met niets meer dan de kleren die ze aan hadden. Ze kregen alleen een noodkist mee, met daarin onder andere een ehbo-uitrusting, materiaal om veilig vuur te kunnen stoken en een telefoon. Vanwege de barre weersomstandigheden en gezondheidsproblemen is dinsdag 11 januari besloten de studenten voortijdig van het eiland te halen.

Bron: echo.nl

Plan voor Oost-Europese zwervers

Daklozen uit Oost-Europa die in Eindhoven rondzwerven zorg, taalscholing en uitzicht op werk aanbieden; dat is de kern van het plan dat enkele instellingen willen gaan indienen bij de gemeente. De initiatiefnemers vinden dat het probleem van de dakloze Oost-Europeanen in de stad niet langer genegeerd kan worden. Het plan zal erop gericht zijn om de huidige groep -tien tot vijftien mannen- begeleiding, zorg, een intensief taalprogramma en (uitzicht op) werk te bieden. De overkoepelende uitzendorganisatie VIA (Vereniging van Internationale Arbeidsbemiddelaars) heeft aangeboden werkplekken te creëren voor deze groep.

Bron: ed.nl

COLUMN JELTE POSTHUMUS, JOURNALIST STENTOR DEVENTER

Dit wil ik niet...

■ Terwijl Nederland – zo vernam ik via sms – zuchtte en kreunde onder de dikke lagen sneeuw en ijs, zuchtte en kreunde het reisgezelschap waarmee ik drie weken lang door Indonesië trok, onder het warme, vochtige klimaat van het tropenland. Geen seconde kwamen mijn zintuigen er tot rust, steeds weer vergaapte ik mij aan het mysterieuze landschap, snoof ik op markten onbekende geuren op en verging horen en zien mij door de eindeloze chaotische verkeersstromen. Was het mijn verbeelding, of telde ik op een gegeven moment echt zeven mensen op een scooter?

Dat dit dynamische land ooit een kolonie was van ons geordende landje van polders en trapgevels kan ik maar moeilijk bevatten. In elk opzicht landde ik half december na dertien uur vliegen in een compleet andere wereld, daar aan de nadere kant van de evenaar. Bijna negentig procent van de 238 miljoen inwoners is moslim, het land kent pas sinds kort persvrijheid en een biertje kost 15.000 roepia of 1,29 euro, maar is voor veel inwoners niet te betalen. In nationaal inkomen gemeten mag Indonesië dan een van de grootste economieën ter wereld zijn; armoede is er overal zichtbaar. Zo gleden vanachter het glas van onze luxe tourbus de krottenwijken van Jakarta als een film aan mij voorbij; hutje na hutje, met spelende kinderen tussen de afvalbergen en langs de vervuilde kanalen die als badkamer, drinkwaterreservoir én toilet dienen. Ook op het platteland, waar de lokale overheid in Jakarta deze duizenden kanslozen naartoe probeert te krijgen, is het armoe troef. Hoog in de bergen zien we daklozen die zo nu en dan vanuit auto's wat geld toegeslingerd krijgen omdat ze bij de scherpe bochten aangeven of er van de andere kant verkeer aankomt.

Een groot gedeelte van de Indonesiërs lijkt echter enigszins rond te kunnen komen van de handel aan de straatkant, waar allerlei etenswaren verkocht worden. Maar wanneer onze trein door het binnenland van Java op een klein stationnetje stopt en de deuren open gaan, staan er binnen enkele seconden toch tientallen hoopvol kijkende kinderen en moeders bij onze luxe, voor toeristen gereserveerde coupé. Van de gids begrijp ik opeens dat het de bedoeling is dat we de opgespaarde flesjes shampoo uit de hotels waar we verbleven, aan deze mensen geven. Maar zo arm en hulpeloos zien ze er toch niet uit? Enigszins overdonderd door de inmiddels schreeuwende kinderen begin ik te twijfelen, in mijn hand de pakjes kleurpotloden die ik speciaal in Nederlands al gekocht heb. De kinderen en moeders lijken mijn twijfel te zien en schreeuwen nu nog harder, op een bijna dwingende toon: 'Mister, mister!' Ineens realiseer ik me: dit wil ik niet. Armoede, dakloosheid; ik kan en wil mijn ogen niet sluiten voor problemen van mijn medemens. Maar een bedelaar van hem maken en de afhankelijkheid in stand houden, daar doe ik niet aan mee.

Kinderen (jongste 4 jaar oud) die op het strand van Bali allerlei spullen verkopen aan toeristen

■ (On)gehoord

Straatmuzikant beroofd van accordeon

Een 31-jarige Bulgaar is eind december bij een supermarkt in Zierikzee beroofd van zijn accordeon. 'De man speelt al een paar jaar op zijn accordeon voor de supermarkt in Zierikzee', meldde de politie. Dinsdagmiddag was hij even bij de supermarkt naar binnen gegaan om iets te eten en zichzelf wat op te warmen. 'Hij had het muziekinstrument buiten naast zijn stoel laten staan. Toen hij terugkwam was zijn accordeon verdwenen', aldus de politie.

Bron: blikopnieuws.nl

COLUMN PUNTENSLIJPER

Het kan verkeren...

■ Laatst zag ik een slonzige, oudere vrouw op een bankje bij het winkelcentrum zitten. Ze mompelde in zichzelf terwijl ze verdwaasd in een van haar vele plastic tassen zat te rommelen. Ik keek nog eens goed, en ik herinnerde me een voorval van een paar jaar geleden...

‘Dat vieze gebedel’, sprak een dame in de bontmantel met geaffecteerde stem. Ze trok haar vriendin mee en liep met opgetrokken neus met een grote boog om de Bulgaarse straatkrantenverkoper heen. ‘Soms geef ik wel wat en dan mogen ze hun krantje houden’, zei ze. ‘Maar waarom gaan die lui niet gewoon aan het werk?’ Bij zoveel vooringenomen onnozelheid gaat het altijd in mij borrelen. En als ik niets zeg, dan ontplof ik, ik kan er niets aan doen. ‘Dom’, zei ik dus. ‘Pardon?’ zei de dame. ‘Dom’, zei ik nogmaals en toen kwam ik helemaal op dreef. ‘Heel erg dom. Als u geen krantje koopt, en wel geld geeft, dan máákt u een bedelaar van zo’n man. Als u wél een krantje koop, doet u gewoon zaken met deze handelaar, die op een volkomen legale wijze zijn waar aan de man brengt. Net zoals u zaken doet met de marktkoopman waarvan u een bos wortels koopt.’ De vrouw zag er niet uit alsof ze vaak een bos wortels op de markt kocht, dus daarom voegde ik toe: ‘Of zoals u zaken doet met de autodealer waarvan u uw Mercedes koopt.’ Ze stond met haar mond vol tanden. Maar ik was nog niet klaar. ‘Kijk, de Europese grenzen moesten dus open, want dat was goed voor de handel en de economie. Maar men wil wel de lusten, maar niet de lasten. Weet u wat óók een van de redenen was van de oprichting van de Europese Unie? De Unie heeft volgens het verdrag als doel de vrede, haar waarden en het welzijn van haar volkeren te bevorderen. De Bulgaren en de Roemenen en de Polen behoren ook tot die volkeren. Óók de Roma. En weet u wel waarom deze mensen niet aan het werk gaan? Omdat ze dat niet kúnnen. Omdat het hun heel erg moeilijk wordt gemaakt om gewoon een baan te zoeken, in welk land dan ook. U moet blij zijn dat ze op zo’n waardige manier hun geld verdienen, in plaats van dat ze uit wanhoop, honger en armoede stelen om zichzelf en hun kinderen van de eerste levensbehoeften zoals eten en een dak boven het hoofd te voorzien.’ Ze keek me verbeterd aan. Maar ik was nog niet uitgepraat. ‘Denkt u dat ze dit voor de lol doen? Denkt u dat het een pretje is om uren in de kou te staan voor een paar schamele euro’s? Denkt u dat ze niet ook graag een bontjas zouden dragen en lekker luxe zouden winkelen? Denkt u niet dat ze net als u gewoon heel graag een dak boven hun hoofd zouden willen hebben en een goede baan?’ Ik keek haar aan. ‘Hééft u eigenlijk een baan? Of bedelt u ook? Elke week bij uw man om uw zakcenten?’ Volgens mij kwam er stoom uit haar oren. Haar vriendin trok haar zachtjes weg bij mij en ze gingen huns weegs.

Dat was enkele jaren geleden. Ik keek naar de slonzige, aan lager wal geraakte vrouw op het bankje. Was ze dat nou? Die vrouw van toen? Een winkelier zag me kijken. ‘Ze zit hier al maanden elke dag’, zei hij. ‘Ze schijnt van sjeke komaf te zijn. Maar haar man ging er vandoor met enkele miljoenen van het bedrijf waar hij werkte, én met zijn secretaresse. Hij liet haar gewoon achter met torenhoge schulden. Toen is ze helemaal in de war geraakt, heb ik begrepen.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze doet geen vlieg kwaad, dus we laten haar maar wat. Soms krijgt ze wat geld van voorbijgangers.’ Ik keek nog eens goed en voelde me bijna schuldig...

Puntenslijper

COLUMN WICHERT AAN HET ROT
Dromen zijn
bedrog, ook in 2011!

■ Het is guur weer als ik over de Diezerpromenade loop. Ik zie allerlei mensen hun noodzakelijke, of in vele gevallen hun overbodige boodschappen doen. Voor de deur van een groot warenhuis staat een persoon met een grote blonde kuif straatkranten te verkopen. Drie sterke stoere kerels staan om hem heen de kas te bewaken. Het blad De PVV’er -afkorting voor Plaats Voor Vreemdelingen- gaat grif van de hand. Iets verder op staat een verstokte vrijgezel met een oranje sjaltje om ook kranten te verkopen: de VVD’er, afkorting voor Voor Verkeerde Doeleinden, geen KNIP voor de neus waard zouden ze in Stadshagen zeggen. Deze man is zeker een Duitser want iedereen heeft het over Mark, terwijl de euro toch allang is ingevoerd. Weer iets verderop zingen ze kerstliederen: ‘vrede op aarde, in de mensen een wel Verhagen’ en dat drie keer achter elkaar. ‘Ach, dat zingen moeten ze maar gedogen’, zegt mijn vrouw. Ik zeg: ‘maar die zangers zijn wel in de minderheid’, maar ze luisterde niet eens naar me. ‘Vroeger’, zei ze, ‘vroeger verkochten de daklozen de kranten maar sinds Nelleke V. te Z. wethouder is zijn er geen dak- en thuislozen meer. Deze wethouder zorgt dat iedereen in de Herberg terecht kan, zelfs de grootste ezels. En Ome Joop kijkt uit zijn raam in de Keersluis tevreden op Zwolle neer.’ Plotseling word ik wakker en moet ik nodig plassen. Ik was zo aan het dromen dat ik tegen de trapleuning stond te plassen, terwijl ik dacht dat ik in de Voorstraat in de plaszuil stond. Brrrr, wat koud: gauw weer in bed en warempel, ik droomde zo weer verder... Mijn vrouw en ik zaten te filosoferen aan de leestafel van de Havezathe. Mijn vrouw zei: ‘weet je nog wel dat er vroeger voedselbanken waren, en dat er mensen waren die daar uit pure armoede naar toe moesten, terwijl andere gasten zich met een limousine naar de Librije lieten brengen om zich aan al die lekkernijen te verschransen.’ Ik begon enorm te zweten en werd wakker toen ik een por in mijn zij kreeg. ‘Je ligt hier te kletsen als een dronken druppie’, sprak mijn vrouw, ‘waar droom je over?’ ‘Over jou natuurlijk’, sprak ik. ‘Over je warmte, je geduld, je genegenheid voor iedereen en dat je altijd zo dankbaar bent dat we samen een dak boven ons hoofd hebben en je bent zo lief dat je elke keer de Herbergkrant voor me meeneemt.’ Als iedereen zo van elkaar zou houden dan zag de wereld er heel anders uit.

Alles O.K. bij de WRZV!

De WRZV hallen in Zwolle is een geschikte accommodatie voor beurzen, (sport)evenementen, symposia of markten. Gelegen langs de A28 en met volop parkeerruimte is de WRZV een prima uitvalsbasis voor uiteenlopende bijeenkomsten.

Wij beschikken over 2 ruime zalen en een restaurant.

Alles incl. of excl. catering. Precies op maat zoals u dat wenst!

Kom langs voor vrijblijvende informatie. U bent van harte welkom.

Buitengasthuisstraat 8 • 8041 AB Zwolle

T 038-422 61 29 • E info-wrzv@planet.nl

PORTRET

Verka Iwanowa Dimitrowa

‘Het zou fijn zijn als we hier normaal werk konden zoeken’

■ Verka Iwanowa Dimitrowa (59) komt uit Bulgarije en verkoopt Herbergkranten in Zwolle, bij Wijkcentrum Aa-landen. ‘Ik spreek een klein beetje Nederlands. Ik kom hier nu drie jaar. Mijn man, zoon, schoondochter en twee kleindochtertjes van drie en zes jaar zijn hier ook. Ik verkoop Herbergkranten en ik maak muziek, daar heb ik een vergunning voor. Mijn man maakt ook muziek. Het leven is slecht in Bulgarije. Daar kunnen wij geen werk vinden en geen geld verdienen.

Wij gaan af en toe terug naar Bulgarije. Het is 3000 kilometer. Een enkele reis met de bus kost 300 euro. De mensen hier zijn aardig. Ik doe het zoals het hoort, we bedelen niet. Als de mensen twee euro betalen, geef ik 50 cent terug. Behalve als ze zeggen: laat maar zitten. Ze vragen wel eens waarom ik hier sta en hoe het gaat en zo. In de winter is het wel koud, dan ga ik af en toe naar binnen om wat koffie of thee te drinken. Het zal fijn zijn als wij Bulgaren hier in Nederland normaal werk kunnen gaan zoeken.’

HOE ZIT HET NU EIGENLIJK MET BULGAREN EN ROEMENEN IN NEDERLAND?

In 2001 is de visumplicht voor inwoners van Bulgarije opgeheven. Zonder visumplicht kunnen de Bulgaren sindsdien vrijelijk de EU in- en uitreizen voor een periode van maximaal drie maanden. Op 1 januari 2007 zijn Bulgarije en Roemenië toetreden tot de Europese Unie. De EU-lidstaten spraken bij de toetreding van Roemenië en Bulgarije in 2007 af dat zij een overgangsregeling mochten treffen voor het vrije verkeer van werknemers. Die regeling houdt in dat Bulgaren en Roemenen overal in de EU vrij mogen reizen en zelfstandig mogen werken, maar om in dienst te komen hebben ze in veel EU-landen nog een werkvergunning nodig.

GEEN VRIJ VERKEER

Roemenië en Bulgarije zijn de enige landen binnen de EU waarvoor het vrij verkeer van werknemers niet geldt. Een werkgever moet een tewerkstellingsvergunning (twv) aanvragen als hij een Roemeen of Bulgaar tijdelijk in dienst wil nemen. Het verlenen van een vergunning is ingewikkeld en omslachtig, omdat het aan een aantal strikte voorwaarden is gebonden. Zo moet een werkgever eerst op zoek naar personeel dat zonder werkvergunning kan werken, is hij gehouden aan de in de sector geldende arbeidsvoorwaarden en moet hij zorgen voor passende huisvesting. Minister Kamp zei onlangs dat de grens nog jaren gesloten blijft voor werkzoekende Bulgaren en Roemenen. Vrij verkeer van werknemers is pas op z’n vroegst in 2014 aan de orde.

KORTDURENDE SEIZOENARBEID

Bulgaren en Roemenen worden vaak ingezet voor kortdurende seizoenswerkzaamheden in de land- en tuinbouw. Het aantal door UWV WERKbedrijf verleende vergunningen is in 2010 gedaald doordat werkgevers makkelijker zelf personeel vonden, onder meer door gebruik te maken van een nieuwe online sollicitantenbank voor agrarische seizoensarbeid door EU-werknemers. Ook speelt de tegenvallende oogst een rol. Hierdoor namen land- en tuinbouwbedrijven minder seizoenskrachten in dienst.

MINDER WERKVERGUNNINGEN VOOR ROEMENEN EN BULGAREN

In Nederland kregen in de eerste helft van 2010 1.883 Roemenen een werkvergunning. Dat bleek uit cijfers van UWV WERKbedrijf. Van januari tot en met juni 2009 waren dat er nog 2.412. Onder Bulgaren nam het aantal vergunningen in dezelfde periode af van 624 tot 553. Het aantal werkvergunningen dat UWV WERKbedrijf verleende voor werknemers van buiten de Europese Unie bleef nagenoeg stabiel. In ruim 90 procent van de gevallen werd een vergunning verstrekt binnen de wettelijk geldende termijn van vijf weken.

EN VERDER: VERKOOP STRAATKRANTEN IS LEGAAL EN KAN ZONDER VERGUNNING

Voor wie het zich afvraagt: de verkoop van straatkranten en dus ook de Herbergkrant is volkomen legaal. Het valt onder de vrijheid van drukpers en is dus geen manier van venten of collecteren.

Op grond van artikel 7 van de Grondwet kan het verkopen niet verboden worden aan een vergunning. Wel moeten de verkopers in het bezit zijn van een identiteitsbewijs van de overkoepelende organisatie, waarmee ze kunnen aantonen dat ze officiële straatkrantverkopers zijn.

Als de verkoop plaatsvindt op het grondgebied van bijvoorbeeld een supermarkt, dan kan de eigenaar de verkoper verzoeken weg te gaan.

■ (On)gehoord

Leger des Heils wil Oost-Europese daklozen terugsturen

Het Leger des Heils wil de druk op de noodopvang in Den Haag verlichten door Oost-Europese daklozen te laten terugkeren naar eigen land. Steeds meer Polen, Roemenen en Bulgaren kloppen aan bij de daklozenopvang. In de vier grote steden, waaronder Den Haag, is de druk deze winter enorm toegenomen. Volgens het Leger des Heils wordt onderzocht of deze groep niet beter af is met een busticket in plaats van nachtopvang. ‘In eigen land hebben zij waarschijnlijk nog contacten, familie en voelen ze zich prettiger’, zegt luitenant-kolonel Ine Voorham. ‘We kunnen niemand dwingen, want het zijn inwoners van de EU’.

RIBW GROEP OVERIJSSSEL

De RIBW Groep Overijssel is een bestuursstichting die de RIBW Twente en de RIBW IJssel-Vecht aanstuurt en faciliteert. Op die manier willen we zorg dragen voor een samenhangend begeleidingsaanbod in Overijssel op het gebied van wonen, werken en welzijn voor mensen met psychische problemen.

Het is voor mensen met een psychische problemen vaak moeilijk om sociale contacten en relaties op te bouwen en om werk te vinden of te behouden. Soms hebben ze te maken met stigmatisering. In onze visie hebben deze mensen recht op ondersteuning om als gelijkwaardig burger in de samenleving mee te kunnen doen. Wij willen de cliënt helpen de regie op zijn leven weer in handen te

krijgen en zo inhoud en richting te geven. Dat doen we door hem te ondersteunen en faciliteren, zodat hij zijn autonomie kan versterken, zijn eigen keuzes kan maken en meer kansen kan creëren op een betere kwaliteit van leven.

De werkmaatschappijen RIBW IJssel-Vecht en RIBW Twente beschikken over woningen, activiteitscentra, werkstations, ontmoetingshuizen en kantoren in Steenwijk, Kampen, Zwolle, Raalte, Lemelerveld, Ommen, Hardenberg, Deventer, Enschede, Oldenzaal, Hengelo, Borne, Almelo, Haaksbergen, Losser en Nijverdal. Daarnaast wordt in de hele regio begeleiding geboden aan zelfstandig wonende cliënten. Kijk voor meer informatie op: www.ribwgroepoverijssel.nl

‘Wat ik nu heb opgebouwd, wil ik nooit meer kwijt’

Een paar jaar geleden nog was Alex Kramer dakloos en verslaafd. Nu heeft hij een leerarbeidsovereenkomst bij de RIBW IJssel-Vecht. Drie dagen per week werkt hij bij de RIBW in Steenwijk, een dag per week volgt hij de versnelde opleiding SPW-4 bij het Deltion College in Zwolle. ‘Bij de RIBW denken ze vanuit het goede van de mens. Ik ben blij met de kans die ze me hebben gegeven.’

■ Buiten is het koud, maar in de woning van Alex (33) is het warm en gezellig. De gastheer schenkt verse koffie in en neemt plaats op de bank. ‘Als je helemaal op de bodem van het bestaan hebt gezeten, geniet je van de kleinste dingen’, vertelt hij. ‘Alles wat ik nu krijg en bereik, zie ik als een cadeautje. Ik heb weer een huis, een eigen plek. Ik heb een fijne relatie, een baan en een opleiding. Ik heb weer toekomst.’ Terwijl hij nog geen drie jaar geleden helemaal berooid op de stoep van de Zwolse Herberg stond. Hij had niets meer. Geen huis, geen baan, geen zelfrespect en geen perspectief. ‘Tot die tijd had ik een dubbelleven geleid. Ik werkte als keukenmonteur, maar ik gebruikte xtc, speed, cocaïne om aan de gang te kunnen blijven, om overzicht en structuur te kunnen houden.’ Later bleek dat Alex ADHD had en de drugs als het ware medicinaal gebruikte om rust in zijn hoofd te krijgen. ‘Ik ben op m’n zestiende het ouderlijk huis uit gegaan, ik geloof dat ik wel veertig keer verhuisd ben in mijn leven. Op het laatst had ik helemaal geen huis meer, ik sliep in de auto van de baas. Die kwam er achter en toen kon ik niet langer de schijn ophouden.’

Alex kwam uiteindelijk in De Herberg terecht en van daar uit naar een kliniek. ‘Daar ben ik een jaar lang geweest’, vertelt hij. ‘Het is verschrikkelijk moeilijk om af te kicken. Ik ben tot het diepste gegaan. Het was een keihard jaar, ik kan me niet voorstellen dat ik ooit weer zo’n jaar zo zal meemaken. In het begin zit je daar van: kijk, hier ben ik dus, help me maar. Maar zo werkt het niet. Het moet vanuit jezelf komen. Ik heb ook veel dingen gezien daar. Vier mensen gingen in de loop van dat jaar op weekendverlof en kwamen niet meer terug: overdosis of voor de trein gesprongen. Toen drong het tot me door: waar was ik in godsnaam mee bezig geweest?!? Dat was voor mij het turningpoint. Het heeft wel een half jaar geduurd, maar toen ging het snel de goede kant op.’ Alex weet nu hoe hij zijn leven goed moet structureren. ‘Ik doe alles planmatig. En daarbij sport ik veel, dat helpt mij. Het is allemaal tweemaal zo hard werken voor mij, maar het is het waard. Ik heb nu zoveel opgebouwd, dat wil ik niet meer kwijt.’

Zijn ervaringen kan Alex prima meenemen in zijn werk bij het activiteitscentrum van de RIBW in Steenwijk. ‘Ik kan heel goed vanuit de cliënt denken, dat is een meerwaarde. Soms doe ik het wat teveel, ik moet nog leren omschakelen af

IK BEN BLIJ MET DE KANS DIE ZE ME HEBBEN GEGEVEN.’

en toe. Op dit moment doe ik activiteitenbegeleiding, na een jaar wil ik woonbegeleiding gaan doen. Het is best pittig, maar het is te doen.’ Hij heeft bewust gekozen voor deze opleiding. ‘Ik was dus keukenmonteur, daarvoor was ik lasser en bankwerker. Ik was totaal geen sociaal type en verkeerde in een wereld waarin het een vorm van zwakte was als je het over je emoties had. In dit beroep is dat de gewoonste zaak van de wereld.’ Alex is niet alleen daarin veranderd. ‘Vroeger was ik heel materialistisch, alles moest duur en nieuw en zo, maar nu geniet ik van de kleinste dingen. Elke dag sta ik met plezier op. Ik ben er heel sterk uitgekomen. Ik heb geen spijt van mijn verleden. Het heeft zo moeten zijn, het is onderdeel van mijn leven en het heeft me gemaakt tot wie ik nu ben.’

Laatst was Alex met school op werkbezoek bij De Herberg. ‘Ik zag het graag weer terug. Die mensen daar hebben me opvang geboden en een kans gegeven. Als je wat verder denkt vanuit het eigen beknopte, veilige wereldje, zie je dat de Herbergbewoners ook een dak boven hun hoofd verdienen. Iedereen verdient een kans. Ik vind dat je vanuit het positieve van de mens moet denken. Dat is ook de visie van de RIBW en die past wel precies bij mij.’

Op verzoek van Joop van Ommen levert de auteur van onderstaand verhaal, ondanks dat hij geen schrijver is, een bijdrage voor de Herbergkrant. Onderstaand de derde aflevering.

Ingezonden

Niet te geloven en toch!!!

EEN WAAR VERHAAL ...

■ In deel 1 van 'Een waar verhaal', Herbergkrant van november 2010, schreef ik onder andere dat David zich ondanks verwoede pogingen, op basis van vrijwilligheid, niet aan zijn verslaving kon onttrekken. En hij wilde er zo graag van vrij komen Kennelijk vroeg dat voor hem om een andere aanpak. En dat zal voor veel verslaafden gelden. In dit deel van mijn drieluik 'Een waar verhaal' zal ik vertellen hoe David een kans, z'n eerste en tevens zijn laatste, om tot gedwongen afkicken te komen, misliep. Dit gebeurde dankzij de tegenwerking, de nonchalance en de volledig verkeerde inschatting van de situatie, van een zogenaamde professional. Hier het waar gebeurde verhaal, al kan ik me voorstellen dat u na het lezen ervan denkt dat ik het verzonnen heb.

David was weer eens helemaal in de war. Wat er die dag was gebeurd, welke mogelijke teleurstelling hij misschien ter verwerking onder ogen had moeten zien, zullen we nooit weten. Wel was het toen heel duidelijk dat David onbenaderbaar was. De bureaus van het trappenhuis waar David woonde, op de vierde etage, zagen zich voor de zoveelste keer genoodzaakt de politie te waarschuwen. Ondanks hun goede bedoelingen stond de politie met de handen in het haar. Zolang David in zijn eigen huis was konden ze weinig doen. Inmiddels was ook Davids familie van de situatie op de hoogte gesteld. Tevens werd een plaatselijk dienstdoende huisarts -het was inmiddels avond geworden en de huidige doktersposten bestonden nog niet- ingeschakeld. Ook werd een kerkelijk pastoraal werker, die goede contacten met David had, erbij geroepen. David liet de pastoraal werker toe in zijn huis en deze wist David zo ver te krijgen dat de dokter hem een kalmeringspuit mocht geven. Dat gebeurde en David werd rustig. Voor dat moment was het probleem opgelost. Dat de dokter David een spuit gaf was een zeer moeilijke beslissing voor hem, want hij wist niet wat David allemaal in zijn lijf had. Het pakte gelukkig goed uit.

Maar het probleem was alleen opgelost voor dat moment. Het was duidelijk dat er meer moest gebeuren, anders was de actie van deze avond ook van weinig nut geweest. Alle betrokken hulpverleners van deze avond, zijnde de politie, dokter, pastoraal werker en familie hadden allemaal David jarenlang meegemaakt en wisten dat het hem tot dan niet was gelukt om op basis van vrijwilligheid af te kicken. Allen waren het er over eens dat het moment van gedwongen afkicken was aangebroken en nu de nodige stappen zouden moeten worden gezet.

Voor de lezers van dit verhaal, die niet bekend zijn met de procedures rond gedwongen opnames ter afkicking van de verslaving, de volgende uiteenzetting. In Nederland is iemands persoonlijke vrijheid, als groot goed, door de wet gewaarborgd. Deze vrijheid kan iemand dan ook alleen ontnomen worden door diezelfde Nederlandse wet. En dat is een goede zaak!!! In het geval van een verslaafde is de handtekening van de burgemeester vereist ter goedkeuring van een eventuele opname. De burgemeester zet zijn handtekening echter niet zomaar. Hij wil eerst weten of hij dat verantwoord kan doen. Daarvoor vraagt hij het oordeel van een psychiater. Als die zegt dat het een goede, verantwoorde zaak is, volgt de burgemeester dit advies en zet zijn handtekening. Daar de betrokken hulpverleners van die bewuste avond de procedures kenden, riep de betrokken huisarts telefonisch de hulp van een psychiater in. Die moest van ver komen en het feit dat het inmiddels rond het middernachtelijk uur was, bevorderde de snelheid van het komen niet. Alle betrokken hulpverleners hadden zich inmiddels verzameld op het politiebureau in afwachting van de komst van de psychiater.

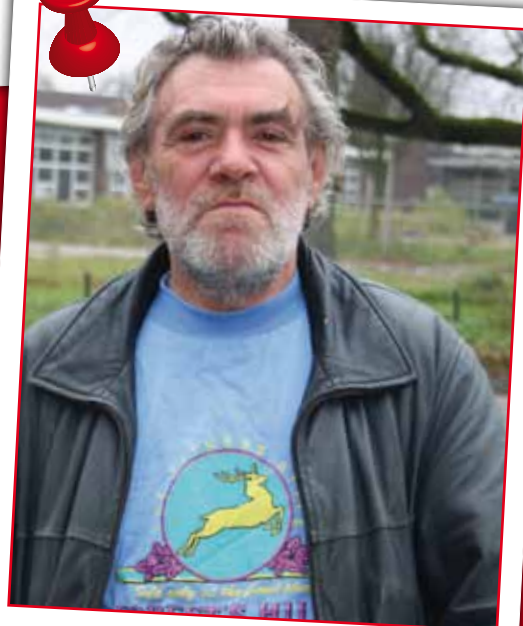
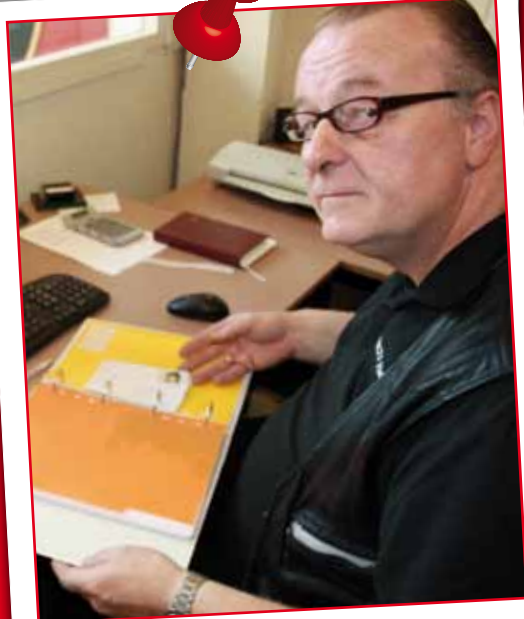
Tijdens dat wachten kwam er een agent, die de bewuste avond buitendienst had, ons gezelschap vertellen dat hij David in een cel op het bureau had ingesloten. Wat was het geval? David was, zoals eerder vermeld, door de spuit van de dokter tot rust gekomen en was vervolgens de straat opgegaan. Zijn verlangen naar drank had alweer de kop opgestoken en hij wilde proberen aan dat verlangen invulling te geven door bij een slijterij in te breken. Hij kwam echter niet verder dan het breken van de ruit van de toegangsdeur, want op dat moment was heel toevallig de politie net daar. Hij werd ingerekend en overgebracht naar het bureau. De huisarts was inmiddels weggeroepen.

deel 3

Eindelijk meldde een psychiatrisch verpleegkundige zich. Het was inmiddels half twee in de nacht. Deze meneer wenste, begrijpelijkerwijze, eerst een kijkje te nemen bij de persoon waarvoor hij geroepen was, David dus. David was echter niet aanspreekbaar want hij lag als een lammetje, onder invloed van drugs, alcohol en een kalmeringspuit zijn roes uit te slapen. De rust zelve! De verpleegkundige nam dit rustige tafereel waar en realiseerde zich kennelijk niet waarom David op dat moment zo rustig was. Hij, de verpleegkundige, meldde zich weer bij de wachtende hulpverleners en vertelde dat hij na overleg met zijn baas, een psychiater, besloot om aan ons verzoek tot gedwongen opname van David, NIET mee te werken. En wat wij ook probeerden, hij was niet te vermurwen. Ik, vader van David herinnerde hem er nog eens aan dat het een beroepsmatige collega van hem was, de huisarts, die hem om zijn medewerking had gevraagd. Geen leek dus, maar een plaatselijke medicus die van de jarenlange verslaving van David op de hoogte was. Het mocht niet baten, hij vertrok, ons allen in verwarring achterlatend. Mijn vrouw en ik waren verbijsterd en diep teleurgesteld. Eindelijk was er een kans, zonder garantie van slagen - dat realiseerden wij ons ook - dat David uit z'n ellende gehaald kon worden. En de persoon, de zogenaamde professional, bij wie alles moest beginnen liet het afweten. Schande!!! Een blamage voor de beroepsgroep. Wie was er in dit geval het meest het spoor bijster, de verslaafde of de zogenaamde hulpverlener? U als lezer mag het antwoord geven!

De volgende morgen werd David, na te zijn voorzien van een ontbijt en het in ontvangst nemen van een proces-verbaal, weer op straat gezet. Hij kon helaas de oude draad weer oppakken, ondanks de moeiten en inspanningen van vele goedwillende hulpverleners. Hun zeer gewaardeerde hulp die nacht mocht niet baten. Een waar gebeurd verhaal! Ik hoop dat niet alle psychiaters waarop een beroep wordt gedaan in zo'n situatie, zullen handelen zoals met David gebeurde. Ik hoop dat vele verslaafden wél een reddende beslissing mogen ervaren!

**David is om privacy redenen niet de echte naam. (Naam en adres van de schrijver bij de redactie bekend).*

De Herbergkranter
wensen u
een fijn 2011
vol wijsheid, tolerantie
en inzicht!

2011...

Stoppen met roken, wat minder eten
En wat meer bewegen, niet te vergeten
Wat zuiniger en wat bewuster leven
Wat meer aandacht aan de naasten geven
Wat liever en wat toleranter doen
Geklaag en gemopper op rantsoen
Gezeur en gemakker van de baan
Positief willen we in het leven staan
Na een warme tijd van bezinnen
Willen we het jaar zo goed beginnen
Maar oei, wat lastig, kommer en kwel:
Helaas verwateren al die plannen snel
Onze wens is daarom simpel en klein:
Mogen alle voornemens vol te houden zijn!